

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2018/728

z dnia 24 stycznia 2018 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących procedur wykluczania transakcji z kontrahentami niefinansowymi z siedzibą w państwie trzecim z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 382 ust. 5 akapit czwarty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 382 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 transakcje między instytucją, z jednej strony, a kontrahentem niefinansowym zdefiniowanym w art. 2 pkt 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 ⁽²⁾, z drugiej strony, które nie przekraczają progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania, o którym mowa w art. 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, są wykluczone z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej, niezależnie od tego, czy ten kontrahent niefinansowy ma siedzibę w Unii czy w państwie trzecim.
- (2) W art. 2 pkt 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 „kontrahenta niefinansowego” zdefiniowano jako przedsiębiorstwo mające siedzibę w Unii. W konsekwencji próg wiążący się z obowiązkiem rozliczania, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, nie ma zastosowania do kontrahentów niefinansowych z siedzibą w państwie trzecim.
- (3) W art. 382 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 nie wprowadzono rozróżnienia między kontrahentami niefinansowymi mającymi siedzibę w Unii a kontrahentami niefinansowymi z siedzibą w państwie trzecim. Aby zapewnić równe warunki działania, te same przepisy powinny mieć zastosowanie do kontrahentów niefinansowych mających siedzibę w Unii i kontrahentów niefinansowych z siedzibą w państwie trzecim.
- (4) W art. 11 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 149/2013 ⁽³⁾ ustanowiono progi wiążące się z obowiązkiem rozliczania dla poszczególnych klas instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, zgodnie z wymogiem w art. 10 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012. W motywie 25 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013 wyjaśniono, że „przekroczenie jednej z wartości określonych dla klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym powinno powodować przekroczenie progu rozliczeniowego dla wszystkich klas”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 149/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących pośrednich uzgodnień rozliczeniowych, obowiązku rozliczania, rejestru publicznego, dostępu do systemu obrotu, kontrahentów niefinansowych, technik ograniczania ryzyka związanego z kontraktami pochodnymi będącymi przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które nie są rozliczane przez kontrahenta centralnego (Dz.U. L 52 z 23.2.2013, s. 11).

- (5) Aby kontrakt mógł pozostać objęty zwolnieniem do terminu jego rozliczenia, zgodnie z art. 382 ust. 4 akapit ostatni rozporządzenia (UE) nr 575/2013, powinno wystarczać, by wymogi tego rozporządzenia były spełnione w momencie zawarcia kontraktu. Mogą jednak zaistnieć przypadki, w których instytucja bardzo często zawiera transakcje z danym kontrahentem niefinansowym, a w niektórych przypadkach nawet codziennie. Weryfikacja, czy status kontrahenta niefinansowego mającego siedzibę w państwie trzecim jest odpowiednio odzwierciedlony w wymogu instytucji w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej, może w tych przypadkach stanowić nieproporcjonalne obciążenie dla tej instytucji. Należy zatem zapewnić alternatywne rozwiązanie w postaci corocznej weryfikacji statusu kontrahentów niefinansowych z siedzibą w państwie trzecim. Weryfikacja powinna jednak być przeprowadzana częściej, tj. co trzy miesiące, jeżeli kwota referencyjna brutto transakcji dla danej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawieranych przez kontrahenta niefinansowego jest bliska przekroczenia progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania mającego zastosowanie do tej klasy. Powinno to umożliwić częstsze monitorowanie tego, czy próg wiążący się z obowiązkiem rozliczania został przekroczony, biorąc pod uwagę większe prawdopodobieństwo tego, że to nastąpi.
- (6) W art. 382 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ustanowiono, że transakcje z kontrahentami niefinansowymi, które nie przekraczają progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania określonego w art. 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, są wykluczone z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej. Jeżeli zatem po przeprowadzeniu oceny określonej w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 instytucja stwierdzi, że jeden z jej kontrahentów z siedzibą w państwie trzecim nie kwalifikuje się, by uznać go za kontrahenta niefinansowego, lub jeżeli dane transakcje przekraczają określony w tym rozporządzeniu próg wiążący się z obowiązkiem rozliczania, instytucja jest zobowiązana do obliczenia wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej zgodnie z tytułem VI tego rozporządzenia dla wszystkich kontraktów na instrumenty pochodne będące przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych z tym kontrahentem, które to instrumenty objęte są zakresem art. 382 ust. 1 tego rozporządzenia.
- (7) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowią projekty regulacyjnych standardów technicznych opracowane we współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych i przedstawione Komisji przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.
- (8) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego przeprowadził otwarte konsultacje publiczne na temat projektu regulacyjnych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych związanych z nim kosztów i korzyści oraz zasięgnął opinii Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej zgodnie z art. 37 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do celów art. 382 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucje uznają za kontrahentów niefinansowych z siedzibą w państwie trzecim kontrahentów, którzy spełniają oba poniższe warunki:
- mają siedzibę w państwie trzecim;
 - zostaliby zakwalifikowani jako kontrahenci niefinansowi w rozumieniu art. 2 pkt 9 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, gdyby mieli siedzibę w Unii.
2. Instytucje weryfikują, czy kontrahent jest kontrahentem niefinansowym z siedzibą w państwie trzecim:
- w momencie zawarcia transakcji w przypadku transakcji z nowym kontrahentem;
 - raz do roku w przypadku istniejących kontrahentów;
 - jeżeli istnieje powód, by uważać, że kontrahent nie jest już kontrahentem niefinansowym z siedzibą w państwie trzecim.
3. Instytucje uzasadniają swoją opinię, że dane przedsiębiorstwo jest kontrahentem niefinansowym z siedzibą w państwie trzecim.

Artykuł 2

1. W celu wykluczenia transakcji z kontrahentem niefinansowym z siedzibą w państwie trzecim z wymogu w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka związanego z korektą wyceny kredytowej zgodnie z art. 382 ust. 4 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucje weryfikują – w odniesieniu do każdej klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o których mowa w art. 11 rozporządzenia delegowanego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

(UE) nr 149/2013 – że wartość referencyjna brutto kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych przez tego kontrahenta w danej klasie nie przekracza odpowiedniego progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania, o którym mowa w art. 11 tegoż rozporządzenia.

2. Instytucje przeprowadzają weryfikację, o której mowa w ust. 1, w jednym z następujących przypadków:

a) w momencie zawarcia każdej nowej transakcji z tym kontrahentem;

b) w regularnych odstępach czasu.

3. Do celów ust. 2 lit. b) weryfikacja w regularnych odstępach czasu przeprowadzana jest z jedną z następujących częstotliwości:

a) raz do roku;

b) co kwartał, jeżeli w odniesieniu do dowolnej klasy instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym wartość referencyjna brutto transakcji na instrumentach pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych przez tego kontrahenta niefinansowego z siedzibą w państwie trzecim przekracza 75 % wartości progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania mającej zastosowanie do tej klasy, o której mowa w art. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013.

4. W odniesieniu do każdej klasy kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, o których mowa w art. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 149/2013, instytucje uzasadniają swoją opinię, że wartość referencyjna brutto kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym zawartych przez kontrahenta niefinansowego z siedzibą w państwie trzecim w danej klasie nie przekracza odpowiedniego progu wiążącego się z obowiązkiem rozliczania, o którym mowa w tym artykule.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 stycznia 2018 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący